

РЕШЕНИЕ

№ 1482

гр. София, 09.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 69 състав,
в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **224** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.64, ал.7 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано по жалба на А. С. Х. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, чрез адв. С. К., срещу Разпореждане рег. № 513р-873 от 05.01.2021 г., издадено от инспектор Д. К. – служител във 02 сектор ИОП- СДВР.

Обосновават се съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт като постановен в нарушение на изискванията за форма и на материалния закон. Излагат се доводи за липсата на мотиви, които са послужили като фактическо и правно основание за издаване на оспореното разпореждане. Твърди се, че Определение от 30.05.2019 г. на СГС, НО, 13-ти състав, което е послужило като фактическо основание за издаване на акта, е вътрешно противоречиво и не поражда конкретни задължения за жалбоподателя. Съответно, разпореждането по чл.64, ал.1 ЗМВР не посочвало конкретно неправомерно поведение на адресата си, нито конкретните действия, чрез които той следва да „съдейства“ на полицейските органи. Претендира се отмяната на оспореното разпореждане и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Д. И. К. - служител в 02 Сектор ОИП - СДВР, чрез процесуален представител юрк.И., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните, прецени

представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима - подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт по чл.64, ал.7 ЗМВР, от лице - адресат на акта, за което е налице правен интерес от оспорването предвид неблагоприятното засягане на правната му сфера, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество е неоснователна.

С оспореното разпореждане на основание чл.64 ЗМВР на жалбоподателя е разпоредено да съдейства за изпълнение на Определение от 30.05.2019 г. на СГС, Наказателно отделение (НО), 13-ти състав, касаещо принудително извършване на действия от полицейски органи по дактилоскопиране, фотографиране и изземване на образци от ДНК профила на А. С. Х., в качеството му на обвиняем по досъдебно производство (ДП) № 5370/2017 г. по описа на СДВР и пр.пр. № 19076/2017 г. по описа на СГП.

Разпореждането е издадено от компетентен полицейски орган по смисъла на чл.56, вр. чл. 57, ал. 1 и чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Видно от Удостоверение рег. № 513р-14933 от 19.02.2021 г. на началник 01 Сектор „ОЧР-СДВР-Център“, инспектор Д. И. К. заема длъжността разузнавач III степен във 02 сектор към Отдел „Икономическа полиция“ на СДВР. Същият е държавен служител - полицейски орган съгласно чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Според писмо рег. № 513р-1967 от 07.01.2021 г. на разследващ полицай М. при СРИП-ОР-СДВР, предварителната проверка по ДП № 5370/2017 г. по описа на СДВР е водена от ОР Д. К., което обосновава издаване на разпореждането по чл.64 ЗМВР като необходимо за изпълнение на правомощията на полицейския орган.

Противно на твърденията в жалбата, съдът намира, че са спазени изискванията на чл. 59 АПК за форма на административния акт. Разпореждането съдържа предвидените в чл. 64, ал.5 ЗМВР задължителни реквизити. Като правно основание за издаването на акта е посочена нормата на чл.64 ЗМВР. Същата, в седем отделни алинеи, урежда издаването на задължителни разпореждания от полицейските органи до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Съдът приема, че неконкретизирането на аления в оспорения акт не съставлява нарушение на формата, нито съществено накърнява правото на защита на жалбоподателя, тъй като всички алинеи на чл.64 ЗМВР касаят издаването на разпореждания от полицейски органи. Адресатът на акта е индивидуализиран в качеството му на обвиняем по досъдебно производство (ДП) № 5370/2017 г. по описа на СДВР и пр.пр. № 19076/2017 г. по описа на СГП.

Именно в това му качество и по повод на искане по ДП № 5370/2017 г. по описа на СДВР е постановено Определение от 30.05.2019 г. на СГС, НО, 13-ти състав, по нчд № 2221/2019 г., с което на основание чл.68, ал.5 ЗМВР е разрешено принудителното извършване на действия от полицейски органи, изразяващи се в дактилоскопиране, фотографиране и изземване на образци от ДНК профила на А. С. Х.. Тук е мястото да се отбележи, че в настоящето производство не подлежат на проверка правилността на посочения съдебен акт, който е необжалваем, нито законосъобразността на извършена на лицето полицейска регистрация като вид обработване на лични данни по смисъла на чл.68 ЗМВР. Доводите на жалбоподателя в тази насока са неотносими.

Съгласно тълкуването, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия

акт, в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, което изискване в случая е спазено.

Според докладна записка рег. № 515000-744/11.01.2021 г. на инсп. Д. К. до началника на ОИП-СДВР, на 10.04.2019 г. по ДП № 5370/2017 г. на СДВР и пр.пр. № 19076/2017 г. на СГП, образувани за престъпление по чл.203, вр. чл.201 НК, е получено писмо относно необходимостта от извършване на полицейска регистрация по чл.68, ал.1 ЗМВР на А. С. Х., ЕГН [ЕГН], в качеството му на обвиняем. С декларация рег. № 513р-30094/09.04.2019 г. лицето изрично отказало извършването на полицейска регистрация. Предвид това, на основание чл.68, ал.5, вр. ал.1 и ал.3 ЗМВР, на 29.05.2019 г. било изпратено искане до СГС за принудителна полицейска регистрация на лицето. Именно по повод на това искане е постановено Определение от 30.05.2019 г. на СГС, НО, 13-ти състав, по нчд № 2221/2019 г., в изпълнение на което Х. многократно е призоваван по телефона в сградата на СДВР, но не се явявал на уговорените дати. На връчени му призовки за явяване на 31.10.2019 г., на 25.11.2019 г. и на 24.02.2020 г. лицето не се явило, а чрез процесуалния се представител адв. К., депозирало уведомления за причините за неявяването си.

Видно от ръкописното отбелязване върху Определение от 30.05.2019 г. на СГС, НО, 13-ти състав, по нчд № 2221/2019 г., същото е връчено на Х. на 05.01.2021 г., когато е издадено оспореното разпореждане с цел изпълнение на правомощията на полицейските органи по чл.68 и чл.64 ЗМВР (според докладна записка рег. № 515000-744/11.01.2021 г.). На същата дата Х. отново подписал декларация, че не е съгласен да бъде дактилоскопиран, фотографирани и да му бъдат иззети образци от ДНК.

Изложените обстоятелства се потвърждават категорично и безпротиворечиво от доказателствата в административната преписка на л.22-60 от делото. Същите съдържат девет броя призовки, изготвени на основание чл.69, ал.1 ЗМВР, от инсп. Д. К. до А. Х., в качеството му на обвиняем по ДП № 5370/2017 г. по описа на СДВР, за явяването му в сградата на СДВР за извършване на полицейска регистрация. На тези от тях, които са връчени редовно, Х. уведомявал писмено инсп. Д. К. за причините за неявяването си – служебни командировки и по медицински причини. Налични са и докладни записки и справки, според които лицето не е открито на адреса в [населено място], [улица], вх.В, ет.1, ап.54, а на проведените разговори по мобилен телефон заявявал, че се намира в провинцията. Документите удостоверяват, че в един значителен период от време – от първата призовка за явяване на 10.07.2019 г. до последната за явяване на 23.10.2020 г., лицето съзнателно се укрива с цел избягване на действията по полицейска регистрация. Изложеното обосновава несъмнена необходимост от издаване на разпореждане по чл.64, ал.1 ЗМВР с цел изпълнение на възложените на органа функции по полицейска регистрация на лицето. Същото е издадено от компетентен орган и е свързано с изпълнение на законовите му функции. След като административният орган, в продължение на значителен период от време (близо две години) не е успял да извърши действията по полицейска регистрация на Х., в качеството му на привлечен обвиняем по наказателно дело от общ характер, същият законосъобразно е използвал правомощието си по чл.64 ЗМВР да издаде писмено разпореждане на обвиняемия, с което да съдейства за извършване на съдебно разпоредените действия за дактилоскопирането, фотографирането и изземването на образци от ДНК профила му. Доводите на жалбоподателя, че разпореждането е неясно и не съдържа указания за конкретни действия, са изцяло неоснователни и единствено

плод на защитна версия. Лицето е наясно с качеството си на обвиняем, във връзка с което е издадено оспореното разпореждане, и като адресат на съдебен акт му е известно разпореденото на основание чл.68, ал.5 ЗМВР извършване на действия по принудително дактилоскопиране, фотографиране и изземване образци от ДНК във връзка с полицейска регистрация. Именно последните действия са посочени в оспорения акт, за изпълнението на които безспорно е необходимо явяването на Х. в сградата на СДВР – действие, което същият многократно е отказвал. Изцяло неоснователно е възражението му за смесване на двата института по чл.64 и чл.68 ЗМВР, тъй като полицейската регистрация може да бъде осъществена при явяване на лицето в сградата на СДВР – поведение, за изпълнението на което е издадено оспореното разпореждане.

По изложените съображения, актът е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на материалния закон в пълно съответствие с неговата цел. Изложеното е основание за отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Х. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, чрез адв. С. К., срещу Разпореждане рег. № 513р-873 от 05.01.2021 г., издадено от инспектор Д. К. – служител във 02 сектор ИОП- СДВР.

ОСЪЖДА А. С. Х., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх.В, ет.1, ап.54, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: